

[Justitsministeren]

Hos os er det jo – og det er jeg også glad for er blevet understreget – væsentligt at komme efter dem, der ublu tjener på erhvervsmæssig utugt, som det hedder i straffeloven, men konventionen foreskriver, at enhver, der med forsæt udlejer husrum med henblik på prostitution, skal straffes. Og dér kommer man efter min mening i konflikt med de prostitueredes berettigede interesse i at have en bolig, hvis alene det at udleje til dem på almindelige markedsbetingelser skulle være strafbart.

Hvis der er tale om ågerleje, kan man skride ind med hjemmel i straffeloven, for den giver en klar bemyndigelse til at beskytte også prostituerede mod at blive udnyttet, men vi kan ikke acceptere en tankegang, hvorefter selve det at leje ud til prostituerede til almindelig leje skulle være strafbart.

Konventionen forudsætter også, at de stater, som undertegner den, skal afkræve udlændinge, som er prostituerede, en erklæring bl.a. om deres identitet, hvorefter disse oplysninger skal tilsendes myndighederne i de pågældende personers hjemland. Det er i høj grad i strid med den tendens, der har været i udviklingen herhjemme inden for de sidste mange år med hensyn til registrering og videregivelse af personlige oplysninger, og vi står her med et punkt, som jeg i hvert fald må mene giver baggrund for ikke at ratificere konventionen på nuværende tidspunkt. I øvrigt, kan jeg sige til hr. Kofod-Svendsen, forbyder denne konvention ikke annoncering med henblik på indgåelse af ægte-skab.

Men det afgørende er altså de betragtninger, som jeg her har fremført, og som gør, at tidspunktet ikke er inde til at ratificere denne konvention.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil begynde med at slå fast, at jeg synes, det er meget glædeligt, at praktisk talt alle partier her i Folketinget ønsker at øge den sociale indsats over for prostituerede. I den forbindelse er jeg meget enig i, at man i udpræget grad skal satse på de narkoprostituerede, samt at man skal øge støtten til private organisationers arbejde. Jeg synes, det er vældig opmuntrende, at vi får slået det fast ved debatten i dag, for jeg mener, at vi dermed giver et håndslag til de private organisationers arbejde, og jeg vil gerne tillade mig at give udtryk for glæde over det

håndslag, vi giver til de kirkelige organisationer, som faktisk har været på forkant i denne sag med en meget målrettet og konstruktiv indsats.

I øvrigt vil jeg til at begynde med kommentere ministrenes sidste indlæg. Jeg har ikke – heller ikke i mit indlæg, det vil jeg sige til socialministeren – lagt op til nemme løsninger, men jeg har peget på nogle. Man kan have forskellig opfattelse af, hvor megen forskning der er behov for, men jeg vil bare gøre socialministeren opmærksom på, at f.eks. den rapport, jeg allerede har citeret fra, »Prostitutionsliv« – men det gælder også flere andre rapporter – dokumenterer, at Danmark er langt, langt bag efter f.eks. Norge og Sverige. Jeg har ikke sagt, at der ikke foregår forskning i Danmark, men jeg har sagt, at vi har ydet langt mindre.

Noget af det, jeg synes er glædeligt, er, at målrettet forskning og restriktiv indsats som den, man har haft i Sverige, også har resulteret i, at prostitutionen er dalet. Det er også et svar til justitsministeren vedrørende annoncering. Vi kan have forskellig tro på det, men jeg henholder mig faktisk til nogle svenske rapporter, som viser, hvordan prostitutionen er gået ned i slutningen af 1970'erne og ind i 1980'erne, efter at man satte ind med en meget målrettet og – at dømme efter flere af de indlæg, der har lydt fra denne talerstol – meget restriktiv linje. Det har altså vist sig at bære frugt. Derfor synes jeg, at man i stedet for at udveksle forskellig tro på den ene eller anden metode burde aflæse de konkrete resultater, der kommer af den indsats, der gøres.

Hvad angår FN-konventionen fra 1949, har Norge og Sverige valgt at ratificere den. Og den omstændighed, at Danmark ikke har gjort det, har faktisk vakt en del undren i internationale fora; det synes jeg heller ikke man kan komme bort fra. Man kan have indvendinger imod enkelte dele af en konvention, men det ikke at ville bakke den op, som Norge og Sverige og en lang række andre lande har gjort det, med det sigte, den står for, må man være klar over er et signal, man udsender, som jeg synes er nok så uheldigt.

Dernæst vil jeg give nogle kommentarer til ordførerne og herunder begynde med fru Jytte Andersen, som kritiserer Kristeligt Folkeparti for en manglende indsats. Jeg vil her blot gøre fru Jytte Andersen opmærksom på en anden